

Karli Fortjun

*Naša
savršena
katastrofa*

Prevela

Branislava Radević-Stojiljković

■ Laguna ■

Naslov originala

Carley Fortune

OUR PERFECT STORM

Copyright © 2026 by Carley Fortune

All rights reserved.

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Svim odvažnim devojkama i žestokim ženama
i ljudima koji ih neobuzdano vole*

Ne plašim se oluja jer učim kako da jedrim svojim brodom.

Lujza Mej Alkot, *Male žene*

PROLOG

Kad smo imali osam godina

Upoznala sam Džordža Sent Džejmsa onog dana kad je moja mama nestala.

Noć pre toga, zaspala sam kao i uvek – želela sam da mi se dogodi nešto izuzetno. Sa osam godina bila sam sigurna u jedno: da sam predodređena za velike pustolovine.

Ujutru je težak prolećni pljusak napao poslednje ostatke snega, oslobađajući ljubičaste i bele cvetove šafrana iz njihovih ledenih postelja. Moja starija braća i ja klečali smo kraj prozora i gledali kako se brazde od automobilskih guma pune suzama poslatim s neba. Mamin karavan je bio nestao.

Naš tata jedva da je išta rekao kad smo ga probudili, ali dok je ispijao prvu šolju kafe, kazao nam je da je naša majka otišla kući. Samo je Darwin, koji je imao dvanaest godina, delovao kao da razume šta to znači. Mobi je imao deset, i videla sam da je zbunjen isto koliko i ja.

Ovo je naša kuća. Zar nije ovo dom?

Tata nije mogao da kaže koliko će mama biti odsutna, ali nas je uverio da će se vratiti – i nismo imali izbora nego da mu verujemo.

Čim je kiša oslabila do rominjanja, izbačeni smo napolje. Bez mame da strpljivo raščesljava čvorove, moja kosa je bila

umršena masa. Još sam bila u spavaćici, ali Darwin se pobrinuo da obujem gumene čizme i obučem žutu kabanicu. Mobi je doneo košarkašku loptu.

Želela sam da igram, ali moja braća nisu htela da mi dodaju. *Nikad* mi nisu dodavali. Vikala sam i gazila po barama, ali oni su nastavili da se dobacuju loptom preko moje glave. Kad mi je prekipelo, uzela sam iz ostave zelenu mrežicu za leptire i krenula da pokušam da uhvatim neko stvorenje u žbunju na ivici livade. Glistu, skakavca, možda čak i žabu.

Umesto toga, našla sam nešto mnogo uzbudljivije – bledo-smeđeg zeca koji je sedeo u svežim vlatima trave. Imao je dugačke baršunaste uši i ružičastu njuškicu koja se mrdala. Htela sam da ga uhvatim i, oh, kako bi Darwin i Mobi bili ljubomorni.

Ali strpljenje mi je oduvek izmicalo. Jurnula sam za zecom, grančice su pucale pod mojim nogama, i on je odskakutao preko polja. Jurila sam ga sve do kedrove živice koja je razdvajala naše imanje od susednog. Zec nije znao ono što sam ja znala – žena koja je živela u Velikoj kući do nas bila je veštica. A veštice su imale svakakve namene za zečeve. Morala sam da ga spasem.

Išla sam uz gusti zid zimzelenog rastinja do otvora dovoljno širokog da se provučem. Provukla sam glavu kroz granje – i zapanjeno udahnula kad sam ugledala par tamnoplavih očiju kako škilje u mene s druge strane.

Nikada ranije nisam videla tog dečaka. Bled kao zima, imao je okrugle, rumene obraze i tamne trepavice. Kosa mu je bila ošišana na kratko. Mali nos su mu posule pegice, i bio je iste visine kao ja. Nije bilo ničega čega bih se plašila.

„Zdravo, ja sam Frančeska.“ Ispružila sam dlan, kao što me je tata naučio. „Ali možeš da me zoveš Frenki.“

Dečak je trepnuo, i pitala sam se da li će pobeći. Ali onda je iznenada ispružio ruku i uhvatio moju.

„Ja sam Džordž.“

Podbočila sam se i dobro ga osmotrila. Nije imao gumene čizme, ni kabanicu, a na pantalonama mu je zjapila rupa na

kolenu. Jedino što ga je grejalo bila je dukserica sa kapuljačom i flekom na rukavu.

„Jesi li me posmatrao?“, pitala sam.

„Nisam.“ Pocrveneo je. „Pa... Ne dugo.“

„Šta radiš tamo?“ Velika kuća nije bila mesto za dečaka, naročito ne za dečaka koji je izgledao tako blago kao Džordž. Trebalo bi ga braniti. Možda čak i spasavati. Savila sam prste na nogama od uzbuđenja.

„Sad živim ovde“, rekao je, zvučeći pomireno sa sudbinom.

Blenula sam u njega. „Ti živiš tamo?“ Pokazala sam na impozantnu kamenu kuću iza njega. „Sa vešticom?“

„Nije ona veštica. Ona je moja baka.“

„Žao mi je što ti ovo moram reći, Džordže“, kazala sam, uživajući u tom trenutku, „ali tvoja baka je definitivno veštica.“

Kako to ne zna? Vrtovi su zarasli. Stara staklena bašta je puna biljaka za napitke. Ona sama retko izlazi napolje i uvek je obučena u slojeve crnine. Osim toga, Darwin se kleo da ju je jedne noći, dok je špijunirao, video kako nešto mrmlja nad velikim, ključalim kotlom.

„Nije“, odvratio je Džordž.

Zaškiljila sam. „Dokaži“, rekla sam. „Odvedi me unutra, i ako nema kotla, gušterovih repova ili očiju daždevnjaka, poverovaću ti.“

„Nema ničeg od toga. To je samo obična kuća.“

Razočaranje me je pogodilo brzo. „Oh.“

„Ali ima crnog mačka“, dodao je brzo. „Zove se Barišnjikov.“

„Stvarno?“

„Da, ali to je sve. Nikad nisam video ništa veštičje.“

Možda je Džordž *mislio* da je Velika kuća normalna, ali unutra sigurno vrebaju tajne, čekaju da budu otkrivene.

„Možeš li da mi pokažeš?“

„Hoćeš da dođeš kod mene?“ Videla sam da ne može da poveruje – da misli kako ću se predomisлити.

„Da!“, rekla sam. „Čekala sam čitavu *večnost* da se dogodi nešto zanimljivo.“

„Ja nisam zanimljiv.“ Njegovi rumeni obrazi postali su još tamniji, kao letnje bobice.

„Ja ću to da procenim“, kazala sam. „Molim te. Očajnički mi treba pustolovina.“

Nasmejao se – vedar, pucketav zvuk, kao pucanje žvake. „Očajnički ti je potrebna pustolovina?“

„Da“, rekla sam mu. „Zar tebi nije?“

Pogledao me je, razmislio i klimnuo glavim. „Hajde onda. Pođi za mnom.“

I tako sam pošla. Pošla sam za Džordžom u Veliku kuću – i ništa više nije bilo isto.

Ni za jedno od nas dvoje.

—
VLASTELINSKA KUĆA
—

PRVO POGLAVLJE

Sve je svetlucalo te večeri. Raskošni kristalni lusteri sa svojim blistavim suzama. Raznobojne lampice razvučene po drveću napolju. Čak i ja.

Bila sam okružena svojim najdražim prijateljima i članovima porodice, smeštena kao kraljica među svojim podanicima, u elegantnoj trpezariji istorijske vlastelinske kuće. Sto ispred mene bio je prekriven francuskim lanenim stolnjacima, zlatnim escajgom i desetinama sveća u staklenim čašicama, svaka obavijena oreolom svetlosti. Posmatrala sam njihov treperavi odsjaj u mesinganim urnama prepunim božura.

Kapci su mi bili pozlaćeni, moja plava kosa boje meda imala je sveže izvučene pramenove, a haljina je bila sašivena od svile boje šampanjca, lagane kao puslica. Na levoj ruci nosila sam ogroman bledožuti dijamant na koji još nisam stigla da se naviknem. Bila sam ispolirana kao opal, ali imala sam osećaj da ne mogu da dišem.

Nikad nisam mislila da ću se udati, a evo me – dva dana pre svog drugog venčanja.

Mada se prvo nije računalo.

Pijanista u smokingu i s leptir-mašnom svirao je nešto nežno na stajnjevu, ali na trenutak je sve to nestalo. Vreme

je iskliznulo, i obrela sam se na onom prvom venčanju, pod jabukom.

Izgovarali smo zavete pod njenim granama, s konfetama od opalog voća pod nogama. Moja haljina: skrojena od stare zavese, kao da sam dete iz porodice Fon Trap. Moj buket: kitica ljubičica ubranih u bašti, stabljika vezanih kuhinjskim kanapom. Na njegovom džemperu bila je mrlja veličine otiska palca, od mamine pite od jabuka i bobičastog voća – on je stalno jeo i stalno se prljao. Sećam se kako sam proučavala tu malu ljubičastu fleku pre nego što je počeo da govori.

Frenki, obećavam...

Hladna ruka se spustila na moj ručni zglob.

„Frenki?“

Treptala sam i vratila se u sadašnjost. Osetila sam kako mi konstrukcija od ukosnica grebe i zateže kožu glave dok drži moju lavlju grivu uvijenu u pristojnu francusku punđu. Osetila sam lepljivu aromu šećerne vate mog sjaja za usne. Klizanje svile preko butina. Zabrinuti pogled svoje deveruše.

„Frenki?“, ponovila je Aurora, škiljeći u mene očima boje espresa. „Jesi li dobro?“ Njeni prsti bili su kao pet sićušnih ledenica na mojoj koži. Kunem se da je napola gušter – uvek joj je hladno.

Pletenice su joj bile prebačene na jednu stranu, vodopad crne koji prelazi u ljubičastu, pa u pastelnoroze. Usne su joj bile obojene nijansom koja je podsećala na njenu haljinu na jedno rame. Osim tetovaža koje su joj prekrivale jednu ruku, izgledala je kao da su joj šumske životinje i dobra vila pomogle da se obuče za ovo veče.

„Dobro sam“, rekla sam. Okrznula sam pogledom praznu stolicu, i čvorovi u stomaku su se još više zategli. „Vratiću se za minut.“

Nisam čekala Aurorin odgovor pre nego što sam se provukla u hodnik. Pronašla sam mračan kutak ispod mahagonijevog stepeništa i pozvala ga. Poziv je odmah prebačen na

govornu poštu. Naslonila sam čelo na brokatni tapet i ostavila još jednu poruku.

„To sam ja. Opet. Na recepciji kažu da se još nisi prijavio. Molim te reci mi da ćeš doći. Potreban si mi, Džordže. Mislim da ovo ne mogu bez tebe.“

Zatvorila sam oči i duboko udahнула, potiskujući strah.

Vratila sam se na svoje mesto – Aurora i njena devojka Beti s jedne strane, a moj verenik s druge. Naslonila sam se na Nejta, stisnula mu ruku kad me je poljubio u obraz.

Večera dobrodošlice od šest jela bila je početak naših svadbenih svečanosti, i želela sam da uživam. Ne da se *provodim* kao u zenitu svojih neobuzdanih dvadesetih, već da uživam koliko *priliči* odgovornoj tridesetogodišnjoj ženi koja se udaje za nagrađivanog profesora matematike.

Nejt je bio šesnaest godina stariji od mene, ali zbog guste, riđe kose izgledao je mnogo mlađi od četrdeset šest. Imao je živahne oči boje lešnika, i mada je za venčanje bio obrijan, često je nosio nekoliko dana staru bradu. Često se i lako osmehivao. Večeras je nosio teget odelo, ali bilo ga je mnogo lakše zamisliti u kiltu, kako prelazi škotske visove, nego kako predaje teoriju verovatnoće u amfiteatru.

Pogledala sam oko sebe, izbegavajući praznu stolicu pored Džordžove bake Mimi. Nikad nisam ni sanjala da ću biti nevesta, ali da jesam, ne bih zamislila ovako raskošno venčanje. Kuća Darlington i njeno imanje prostirali su se na više od sto jutara šume i livada, sat vremena istočno od Toronta. Narednih nekoliko dana bile su nam na raspolaganju njene sobe nameštene antikvitetima, njeni besprekorno oblikovani vrtovi, restoran sa *Mišlenovim* zvezdicama i slikovite pešačke staze.

Nejt je bio siromašan postdiplomac kad se prvi put ženio – on i njegova bivša venčali su se ceremonijom u gradskoj kući i posle se našli s prijateljima u pabu. Mlada je nosila farmerke. To mi je zvučalo prilično sjajno, ali Nejt je želeo veliku svadbu. Želeo je da slavi. Želeo je *gozbu*. Tu poslednju

reč izgovorio je s podignutom obrvom, tačno znajući kako da privuče moju pažnju.

Bacila sam se na planiranje menija sa šefom kuhinje, razgovarala o svakom jelu, probala svaki zalogaj. Sutra, kad stigne više gostiju, biće ponudeno nekoliko aktivnosti, sve sa dobrom hranom u središtu zbivanja. Moći će da, sa stručnim sakupljačem, tragaju za smrčcima, divljim lukom i paprati, ili da odu na jahanje u šumu, na izletnički ručak kuvan na otvorenoj vatri. U podrumu imanja starog sto godina biće organizovano probanje vina, uz zanatske sireve i džemove. Uveče će se manja grupa okupiti na probi venčanja, a zatim će nam se svi prijatelji pridružiti na večeri.

Vrhunac je, naravno, ceremonija i proslava u subotu. Naš spisak gostiju brojao je sto dvadeset ljudi. Moja haljina koštala je koliko i mali automobil. Za ulazak, gudački kvartet je naučio da svira *Orchard House*, temu iz *Malih žena* iz 1994. – najboljeg filma svih vremena. (Ne prihvatam suprotna mišljenja.)

Oduvek sam se poistovećivala sa Džo Marč. Tvrđoglava sam, nagle naravi i nezavisna. Nikad nisam želela partnera, sve dok ga nisam pozelela. Nisam naročito sujetna, osim kad je u pitanju moja kosa. Nekad sam mrzela onaj deo u filmu kad Džo odbije Lorijevu prosidbu – mislila sam da je profesor Ber prestar i dosadan. Onda sam odrasla i upoznala Nejta.

Uhvatio me je kako ga odmeravam u redu u kafeu. Malo pre toga bila sam dala otkaz na mestu drugog kuvara, u naletu besa i premora, i kad sam ga videla, bila sam dve nedelje na novom poslu odmerenije rutine. Nejt se nasmešio, i celo lice mu se nasmešilo takođe. Uglovi očiju. Linije oko usana. Bilo je kao da gledam ubrzani snimak cveta koji se otvara. Zapodenuo je razgovor, tražio mi broj i poslao poruku sat kasnije.

Izađi sa mnom na večeru u subotu.

Ta tačka na kraju rečenice me je opčinila. Zadivilo me je koliko je direktan i kako je lako izgovorio ono što želi. Nije bilo

igrica. Nije bilo pretvaranja. Nije bilo loših upadica. Nejt je bio *muškarac*. A ja sam želela da odrastem.

Aurora misli da su sva moja čitanja i gledanja *Malih žena* bila neka vrsta manifestacije. Konačno sam bila spremna za ozbiljnu vezu, i univerzum mi je poslao profesora, baš kao Džo.

„Verovatno je on onaj pravi“, rekla je Aurora pre našeg prvog sastanka. Ona je beznadežno romantična, ali bila je u pravu. Nakon šest meseci Nejt me je zaprosio i preselila sam se u njegovu kuću u Siton Vilidžu.

Konobar u crnom prsluku spustio je ispred mene tanjir sa zlatnim obodom. Na njemu su bile tri raviole punjene račjim mesom. Gurkala sam ih viljuškom, odsutno slušajući žamor raznih razgovora. Nejt je pričao o svom sledećem triatlonu, Aurora i Beti su se smejale nečemu što je kazala Mimi, a moja majka je razgovarala s mojom budućom svekrvom o našem medenom mesecu.

Nejt i ja ćemo ostati u vlastelinskoj kući nekoliko noći posle venčanja, ali pravi odlazak je trebalo da bude u julu. Rezervisali smo nedelju dana u letovalištu u Tofinu, udaljenom raju na plaži u prašumi, na obodu ostrva Vankuver. Imali smo vilu odmah uz okean.

Mama me je uhvatila kako zurim u prazno, i licem joj je preleteo zabrinut izraz. Osmeh mi je iskliznuo. Vratila sam ga, u nadi da će se sjaj znoja na mojoj koži pomešati sa nevestin-skim sjajem. Aurora priča svojoj mami sve, ali ja se svojoj ne poveravam tako. Mama nema pojma da moj najbolji prijatelj iz detinjstva možda neće doći. Ona voli Džordža, i ta osećanja su uzajamna. Moj odnos s njom je složeniji.

Napustila je našu porodicu na godinu i po dana kad sam imala osam godina. Moja braća su uspela da oproste i zaborave, ali ja sam se oduvek borila da pomirim ženu koja je otišla sa onom koja se vratila. Ja sam se promenila za vreme njenog odsustva, ali ona se promenila još više.

„Nešto si mi čudna“, rekla je Aurora dok sam slala Džordžu još jednu poruku ispod stola.

Rekao si da ćeš ovo uraditi. Obećao si da ćeš mi biti kum.

Gurnula sam telefon pod butinu. „Stvarno?“

„Jedva da si jela.“ Značajno je pogledala moj netaknuti tanjir.

Više nisam kuvarica, ali i dalje volim hranu. Na svaki način. Volim da pričam o hrani. Da je kupujem. Da je pripremam. A najviše volim da jedem.

Ali bila sam previše nervozna da pojedem više od zalogaja raviola. Šta ako se Džordž predomislio?

Udaljavao se od mene poslednjih nekoliko godina. Nisam ga videla otkad smo se za Božić izvikali jedno na drugo u polju iza kuće mojih roditelja, ali nikad nisam pomislila da će me potpuno isključiti.

„Stalno krišom gledaš u telefon“, rekla je Aurora.

„Ne gledam.“

Kao odgovor, uputila mi je onaj svoj pogled. Za razliku od mene, Aurora uopšte nije bila sklona svađi, ali imala je taj pogled. Podignute obrve. Usne u ravnoj liniji. To je bio njen način da me prozove a da me zapravo ne prozove.

Naterala sam se da uzmem zalogaj. „Bolje?“, rekla sam punih usta.

Nasmešila se. „Veoma nevestinski.“

Isplazila sam joj se baš u trenutku kad je Nejtova majka pogledala ka nama škiljeći. Nije me volela, i nisam joj zamerala što je oprezna, s obzirom na to da se Nejt i ja znamo tek godinu dana. Ali *osvojiću* je.

„Opet to radiš“, rekla je Aurora dok sam pomerala hranu po tanjiru.

„Šta radim?“

„Ne jedeš.“

Pogledala je oko sebe. „Nije valjda da kasni?“

To je ono što sam svima rekla – da je Džordž upao u gužvu na putu sa aerodroma. Pitala sam Mimi, ali ni ona se toga dana nije čula sa njim.

Odmahnula sam glavom, stomak mi se prevrtao.

„Ne bi bio kraj sveta, zar ne, ako ne dođe?“, upitala je Aurora.

Pokušala sam da se nasmejem njenom lažnom optimizmu, ali smeh mi se zaglavio u grlu kao prežvakana žvaka. Dvadeset dve godine, Džordž je uvek bio tu kad je najpotrebnije. Aurora mi je stisnula ruku, i mada su joj prsti bili ledeni, držala sam je čvrsto.

„Počinješ potpuno novo poglavlje svog života. Ako on odluči da ne želi da bude deo toga, to je njegov gubitak.“

Oči su me pekle, i pogledala sam u lustere da zaustavim suze. Džordž je moj najbolji prijatelj. Želela sam ga u svakom poglavlju.

Kad mi je telefon zavibrirao, bila sam toliko sigurna da je on da mi je prizor bratovljevog imena na ekranu pao na grudi kao nakovanj.

Mobi: Izgledaš kao da ćeš povratiti. Nije kasno da sve otkažeš.

Sakrila sam ekran da Nejt ne vidi poruku i prostrelila pogledom Mobija preko stola. On i Darwin već su pokušali da me odvrte od venčanja. Izveli su trapavu intervenciju za doručkom, jutro posle moje devojačke večeri.

Nikad nisi imala ni ozbiljnog dečka. U čemu je frka?

Ali Mobi je bio u pravu u jednom – mogla bih da povratim.

„Moram u kupatilo“, rekla sam Aurori.

I tad sam ga ugledala.

DRUGO POGLAVLJE

Džordž je stajao pod lukom ulaza. Na trenutak sam se pitala da li se moj um poigrava mnome. Ali ne.

Moj najbolji prijatelj je došao, i sve je ponovo moglo da bude u redu.

Izgledao je iznenađujuće uredno, u besprekornom crnom sakou i beloј košulji, ali njegova kestenjasta kosa bila je kovitlac haosa. Kao i obično, očajnički mu je trebalo šišanje – tamni talasi prelivali su mu se preko čela i uvijali se oko ušiju.

Aurora je jednom rekla da je Džordž stvarni Klark Kent, što mi je delovalo malo preterano iako je visok i zgodan. Bio je i novinar s naočarima i porivom da čini dobro, bez imalo instinkta za samoodržanje, i s vilicom koju bi neki opisali kao isklesanu. Naočari su mu bile četvrtaste i crne, i imao ih je, njih ili slične njima, još od novinarske škole. Kunem se da je otišao i kupio okvir kakav bi nosio glumac koji igra reportera na televiziji. Naravno, ismevala sam ga zbog toga.

Džordž je pogledao oko sebe, s nečitljivim izrazom lica. Kad su mu se oči srele s mojima, ustala sam toliko naglo da se stolica prevrnula.

Za trenutak smo samo gledali jedno drugo, a onda mu je osmeh prošao preko usana kao šapat. Blag, jedva vidljiv trzaj

koji bi neko drugi propustio. Jurnula sam preko sobe, poslala dođavola nevestinsku gracioznost, i zagrlila ga oko struka. Obično se nismo grlili ovako, i ukočio se pre nego što sam osetila kako se opušta. Obgrlio je rukama moja leđa, grudi su mu se podigle u dugom udahu. Zatvorila sam oči na tren. Prvi put te večeri mogla sam da dišem.

„Tu si“, kazala sam, odmaknuvši se da mogu da pogledam naviše u njega. Osmeh mi je postao trajan.

Džordž me je posmatrao noćnoplavim očima koje su mi bile poznatije od mojih sopstvenih. „Tu sam.“

„Zvala sam te. Ostavila poruke. Brinula sam.“

„Izvini. Telefon mi je crkao negde iznad Atlantika.“ Posmatrala sam mu grlo dok je gutao. „Slušaj, možemo li da razgovaramo?“

„Džordže“, rekao je Nejt, prišavši mi sa strane. Moj verenik je obavio jednu ruku oko struka i pružio mu drugu.

Najt je osvajao ljude svojim osmehom i neverovatnom sposobnošću da se seti i najsitnijih detalja iz prethodnih razgovora. Bio je samouveren, ljubazan i poštovan i među kolegama i među studentima. Bio je neodoljivo dopadljiv.

Svima osim Džordžu.

Iako sam osećala da vreme i udaljenost paraju šavove našeg prijateljstva, niko me nije poznao bolje od Džordža. A poznavala sam i ja njega.

Držala sam ga za ruku dok mu je doktor ušivao osam urednih šavova na boku kad smo bili deca.

Sedela sam s njim dok je jecao na podu našeg stana, i grlila ga što sam jače mogla.

Ja sam bila ta koju je Džordž pozvao one noći kad je mislio da će umreti.

Njegovo ime imam istetovirano na rebrima, baš kao što je moje istetovirano na njegovim.

Zato, kad Džordž pogleda mog verenika i kad mu desno oko jedva primetno zatreperi, znam da to znači da ga ne voli.

Njegov osmeh bio je samo nagoveštaj – ugladena maska koja prikriva njegova prava osećanja. Kad je Džordž protresao Nejtovu ruku i rekao mu da mu je drago što ga vidi, znala sam da nije iskren, ali nije mi smetalo. Jer Džordž je bio tu, i pretvaraće se da voli Nejta. Uradiće to zbog mene. Bila sam sigurna da će u narednih nekoliko dana promeniti mišljenje. Kad provede više vremena s njim, zavoleće ga kao i svi ostali.

„Baš nam je drago što si ovde“, rekao je Nejt iskreno. On se nije bavio ljubomorom, i verovao mi je kad sam mu rekla da između Džordža i mene nikad nije bilo nikakve romanse. Kao i u svakom odnosu koji traje decenijama, bilo je mnogo drame. Ali nikakvog ljubljenja.

Osim ako se ne računa ono jednom.

(Ja ne računam.)

Bili bismo užasan par. Mi smo Lori i Džo – previše slični i previše nagle naravi da bismo se savijali onako kako veza zahteva.

„Ja sam Frenkin kum“, rekao je Džordž jednostavno. „Ne bih ovo propustio ni za šta na svetu.“

Pre nego što smo uspeli da kažemo još nešto, Džordža je okružila porodica Gardiner. Mimi je posmatrala od stola, smejući se metežu. Na Džordža su nahrupili zagrljajima Darwin i Mobi, pa onda moji roditelji. Svi ličimo jedni na druge. Svi imamo svetlu kosu, a ja imam mamine neobične ljubičastoplave oči. Darwin i tata su gotovo komično slični – visoki preko metar i osamdeset, širokih grudi, nespretni u svečanoj odeći. Čak i rade jedan uz drugog u porodičnoj radionici za izradu nameštaja. Mobi ima njihovu visinu, ali u svemu ostalom ne može se više razlikovati. Živeo je u Otavi i radio kao inženjer sajber bezbednosti. Imao je trideset dve godine, ali ponašao se kao tinejdžer. Te večeri nosio je majicu koja je odštampana tako da izgleda kao smoking.

Prema Džordžu su se oduvek odnosili kao prema članu porodice. Bio je mamino omiljeno dete. Na kraju ju je Darwin odlepio od njega.

„Daj mu malo vazduha, mama“, rekao je, pa onda obavio lakat oko Džordžovog vrata. „Nije dovoljno jak da se zauvek oslanjaš na njega.“

„Vidi, vidi“, rekao je Mobi, stiskajući Džordžove bicepse. „Izgleda da se mali Džordži nabildovao.“

Džordž je zaista izgledao krupnije nego u decembru, ali možda je to bilo zbog odela. Muškarci porodice Gardiner su visoki, ali Džordž je još viši. Kad smo imali trinaest godina, otišao je da živi sa ocem sedam meseci u Montrealu, i kad se vratio, prerastao je petnaestogodišnjeg Mobija i gotovo sustigao sedamnaestogodišnjeg Darvina. Taj nagli skok u visinu pretvorio ga je iz zdepastog, punačkog dečaka u mršavog skoro četrnaestogodišnjaka sa dugim udovima i dubokim glasom koji mu nije sasvim pristajao.

„Izgledaš umorno“, rekla mu je mama. Brinula je o Džordžu – koliko putuje, da li se dovoljno odmara. Podigla je ruku da mu skloni uvojak sa čela. Uzaludan posao. „Ali bolje nego prošlog meseca.“

„Bio si kod kuće?“, pitala sam. Nije mi rekao. Nekad smo Džordž i ja provodili svaki budni sat zajedno, i uvek sam znala gde je.

„Bila je to poseta na brzinu“, odgovorio je Džordž. „Manje od trideset šest sati.“

Džordž je novinar koji se bavi životnom sredinom i proveo je veći deo svojih dvadesetih godina izveštavajući iz svih krajeva zemlje. Ali poslednje tri godine putovao je mnogo dalje i mnogo češće, tako da sam ga retko viđala. Rođendani su nam bili u razmaku od samo četiri dana i trudili smo se da ih slavimo zajedno, ali ponekad to nije bilo izvodljivo. Prethodne godine bio je u Brazilu, radio je na priči o krčenju savane Seradu. Kupio je stan u Torontu kao bazu, mada su se u njemu uglavnom smenjivali kratkoročni podstanari.

„Došla bih“, kazala sam. To je samo dva sata vožnje od grada. „Trebalo je da mi kažeš.“

Džordž me je pogledao onim svojim direktnim, svevidećim pogledom. Naočari su mu bile zamazane. *Uvek* su bile zamazane. Obuzdala sam se da mu ih ne skinem s nosa i obrišem, kao što bih inače uradila.

„Pusti ga, Frenki“, rekao je Darwin. „Još nije ni u ovoj vremenskoj zoni.“

Džordž je upravo bio u Bolonji na konferenciji o klimatskim promenama.

„Pusti ih da se posvađaju“, rekao je Mobi. „Uvek je zabavno. Prošli su meseci od njihovog božićnog obračuna.“

Nejt se namrštio, ili se bar namrštio gornjom polovinom lica. Usta su mu ostala u osmehu, premda zbunjenom. „Kakvog obračuna?“

„Nije bilo ništa“, rekla sam, pogledavši u Džordža. „Ne sećam se ni oko čega smo se prepirali.“

Nije ni trepnuo. „Nije tačno da nije *ništa*. Prepirali smo se oko nadeva, opet. Ti si htela da ga promeniš, kao i uvek. Ali svima se sviđa stari nadev. Šta je ono bilo tog puta? Kukuruzni hleb i pekani?“

Istina je. Uvek sam pokušavala da nagovorim porodice Gardiner i Sent Džejs da promene nešto za praznike, ali to nije bio razlog naše svađe. Niko nije ispravio laž.

„Znaš kakvi su oni“, rekla je moja mama Nejt.

Nejt je naherio glavu, pogledao me, jer ne, nije znao kakvi smo Džordž i ja. Ne stvarno. Pokušala sam da objasnim, naravno. Ali naša istorija je bila toliko isprepletena da je bilo nemoguće zauzeti dovoljnu distancu da se naše prijateljstvo jasno vidi, a kamoli objasni. Džordž je bio deo mene, ne nešto odvojeno od mene.

Od dana kad smo se upoznali, sa osam godina, bili smo nerazdvojni. Tad sam ja bila zaštitnički nastrojena prema njemu, stidljivom, škiljavom novom klincu koji je delovao oprezno prema svima osim prema meni. Tata je počeo da ga zove mojim

izgubljenim rebrom. Govorio je: „Gde ti je rebro?“, ili: „Kako ti je rebro? Nisam ga video od jutros.“

Onda je Džordž dobio naočare i prestao da škilji. Porastao je i okuražio se. Postao je zgodan i popularan. I dalje je bio moj partner u nestašlucima, ali više mu nisam bila potrebna da ga štitim.

Kad smo završili srednju školu, preselili smo se zajedno u Toronto i delili stan. Džordž je studirao novinarstvo, a ja sam pohađala kulinarsku školu. Bili smo kao dve rakete bliznakinje, podsticali jedno drugo dok smo jurili svoje snove. Sve dok se Džordž nije preselio zbog posla na drugi kraj zemlje, i ostavio me dezorijentisanu. Svaki korak u njegovoj karijeri vodio ga je sve dalje, ali održavali smo prijateljstvo kroz beskrajni tok poruka i imejlova. Tri godine pre toga Džordž je mesece proveo izveštavajući o požarima koji su opustošili veliki deo zemlje. Kad se vratio, sve je bilo drugačije.

„Džordže, dođi, sedi“, rekao je moj tata. „Sigurno si gladan. Kako je prošao let?“

Posmatrala sam kako se Džordž naginje da poljubi Mimi, koja mu je nešto šapnula na uvo, pre nego što ga je moja porodica obuhvatila isto onako kao kad se doselio pored nas. Bio je kao mače lutalica. Stalno se pojavljivao. Mi smo ga stalno hranili. I ostao je. On je pomagao da se mi držimo na okupu isto koliko smo i mi pomagali njemu.

Nejt i ja smo seli. Aurora mi je sipala čašu vode i dodala korpu sa hlebom. „Jedi.“

TREĆE POGLAVLJE

Ni metalna žica za ribanje ne bi mogla da mi skine osmeh s lica. Sad kad je Džordž stigao, sve je bilo savršeno.

Iskapila sam dve čaše kremena u kratkom roku i osetila kako mi se telo opušta. Ispunilo me je olakšanje.

Džordž je držao u krilu moju trogodišnju sestričinu Berdi. Zajedno su bojili stranicu iz njene bojanke. Darwin i njegova žena An izgledali su zahvalno zbog predaha. Mama je zasipala Džordža pitanjima o konferenciji o klimatskim promenama, dok je tata slušao. On je bio čovek od malo reči i beskrajno mnogo blagosti.

Džordž je već bio razlabavio kravatu. Svakog časa otkopčaće i gornje dugme. Ušao je izgledajući pristojno, ali nije mogao dugo da ostane uredan. Nije mogao ni da sedi mirno. Osim kad je bio zadubljen u misli, Džordž je neprestano bio u pokretu. Ponekad sam mislila da se toliko vrpolji zato što njegovo telo mora da sagori ono što mu se dešava u glavi.

Kad su mu se oči srele s mojima za vreme deserta, podigla sam ruku, raširenih prstiju.

Pet minuta?, izgovorila sam samo ustima, bez glasa. *Napolju?*
Klimnuo je glavom.

POVUKLI SU ME na plesni podijum sa Nejtom. Zamolio je pijanistu da pređe na džezirane obrade pop muzike. Nedeljama pred venčanje išli smo na časove plesa, iako sam ja već umela da plešem valcer, tango i fokstrot. Mimi je Džordža i mene učila da plešemo kad smo bili deca. Kao starateljka nije bila stroga, ali kao bivša balerina bila je neumoljiva da Džordž nauči da vodi partnerku po plesnom podijumu. Godinama sam ta partnerka bila ja.

Džordžu je ples išao prirodno; ja sam uvek pokušavala da vodim. Mimi me je terala da plešem zatvorenih očiju, tako da nisam imala izbora nego da pratim.

Napred, u stranu, zajedno.

Frančeska, graciozna si kao nosorog.

Jedan, dva, tri.

Mimi i Nejt su jedine osobe koje me zovu Frančeska. Mimi nikad nisam ispravila jer je pomalo zastrašujuća, a Nejt je izuzet jer kaže da sam previše lepa da bih se zvala Frenki.

Moj verenik nije prirodno nadaren za ples, i uprkos časovima, nismo uspeali da pronađemo zajednički ritam. Nagazio mi je prste pet puta dok smo plesali, ali nije me bilo briga. Kad sam pogledala ka Džordžu, na licu mu je bio samozadovoljan osmeh.

Nosorog. Izgovorio je tu reč samo usnama, bez glasa, a ja sam se toliko smejala da su mi suze krenule niz obraze.

Još pet minuta?, izgovorila sam bezglasno, i on je klimnuo.

IZGUBILA SAM POJAM o vremenu. Obrazi su me boleli od smeha. Svi su bili na plesnom podijumu – čak i Berdi, koja je skoro zaspala u Džordžovom naručju. Pijanista je završio svoj nastup, a Mobi je proglasio sebe blutut di-džejom. To je bio trenutak kad su roditelji i bake i deke počeli da se povlače. An je odvela Berdi na spavanje, a Darwin je nabavio velike čaše viskija dok

je Mobi delio kolačiće, bombone i čokoladice s kanabisom. Aurora i Beti su ređale čašice s tekilom. Malo me je brinulo što smo dostigli vrhunac dve noći prerano, ali onda me je Nejt poljubio razlivenim poljupcem i s razlivenim osmehom.

„Volim te“, rekao je. „Mnogo si me usrećila.“

Izula sam cipele s visokim potpeticama.

USPELA SAM DA otmem Auroru od njene devojke, i plesale smo kao osmaci, gegajući se s mojim rukama na njenim ramenima i njenim na mom struku.

Prijateljice smo već pet godina, još od one večeri kad sam iz hira ušla u njen atelje za tetoviranje, a ona mi rekla da se vratim kad budem imala zakazan termin. Sledećeg jutra sam prelistavala njen *Instagram*, i divila se nivou detalja u njenom radu. Mogla je da uradi sve, ali bila je poznata po hiperrealističnom cveću i životinjama. Njene tetovaže kolibrija bile su zapanjujuće. Čitala sam intervju u kojem je govorila o tome kako je biti crna umetnica i kako se posvetila tome da obučiti druge tehnikama tetoviranja u tamnijim tonovima kože. Način na koji je govorila o svom radu – sa tolikom posvećenošću – podsetio me je na Džordža. Zakazala sam termin za svoju drugu tetovažu i izašla sa prelepim lavirintom istetoviranim na ramenu, i stekla novu prijateljicu.

„Volim da te vidim ovakvu“, kazala je.

„Kakvu?“

„Vedrija si. Čim se Džordž pojavio, oživela si.“

Slegla sam ramenima. „On je moj najbolji prijatelj.“

Nekoliko trenutaka kasnije prekinuo nas je čovek o kome je reč, potapkao Auroru po ramenu.

„Ukrašću je na minut“, rekao je Džordž.

Aurora mu je uputila pogled koji je istovremeno bio i ohra-brenje i upozorenje. Znala je za svađu.

Džordž je blago podigao bradu u znak priznanja, i Aurora nas je ostavila i pridružila se Beti i krugu plesača.

Okrenut prema meni, Džordž je podigao levu šaku.

„Prošlo je mnogo vremena“, rekla sam, stavljajući svoju ruku u njegovu i podigavši drugu, u početni položaj za valcer.

„Ne brini. Još uvek umem“, rekao je, postavljajući ruku ispod moje lopatice.

I tako me je Džordž poveo oko sale. I da, i dalje je umeo.

„Razmetljivci“, viknuo je Mobi.

Nasmešila sam se Džordžu, ali on me je čudno gledao, očima koje su prelazile preko mog lica.

„Imam li nešto među zubima?“

„Ne.“ Nakašljao se. „Izgledaš drugačije.“

Aurora me je našminkala. Uspela je da mi istakne ljubičastu nijansu očiju i da postigne da moja velika usta izgledaju seksi, a ne kao klovnovska.

„Konturisana sam“, rekla sam mu.

„Ne znam šta je to.“

„Smatraj se srećnim zbog toga.“

„Haljina je...“ Džordž se mučio da smisli nešto lepo. Bila je to jednostavna slip-haljina s dubokim dekolteom.

„Samo reci da izgledam dobro“, kazala sam mu.

„Izgledaš“, rekao je, gledajući me pravo u oči. „Izgledaš divno, Frenki.“

Nasmejala sam se naporu u njegovom glasu. Nikad nije bio vešt s komplimentima na račun mog izgleda.

„I izgledaš srećno“, dodao je.

„I jesam“, rekla sam mu. „Mislim da nikad nisam bila ovako srećna.“

Nagazila sam mu na prste. Džordž je nežno pritisnuo moja leđa, podsećajući me da sam opet zaboravila da ga pustim da vodi. Zato sam do kraja pesme plesala zatvorenih očiju, onako kako me je Mimi naučila. Sve se suzilo na muziku i pokret, na